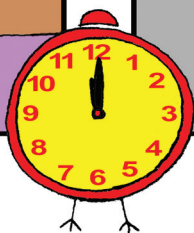
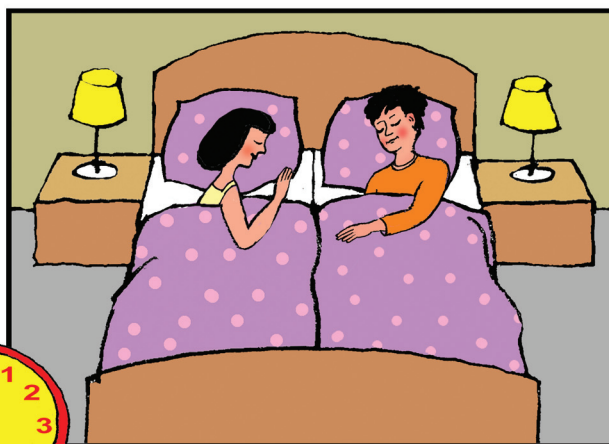
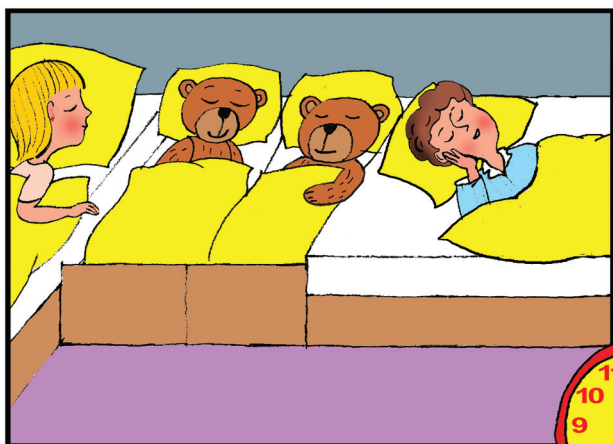
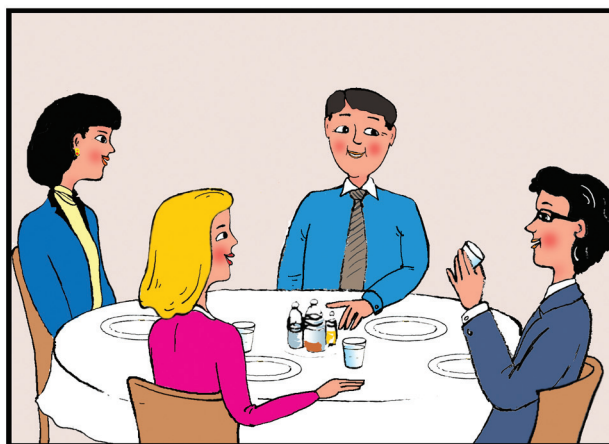
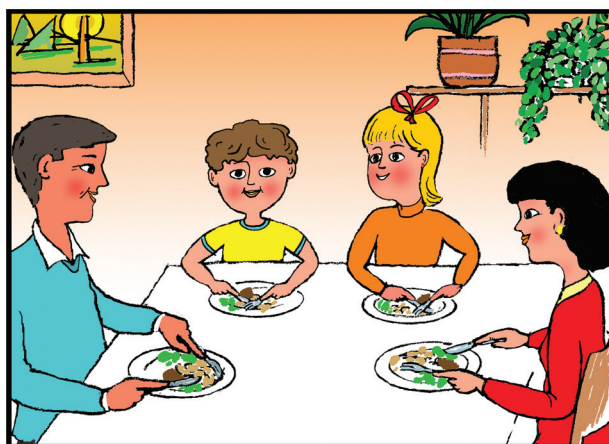

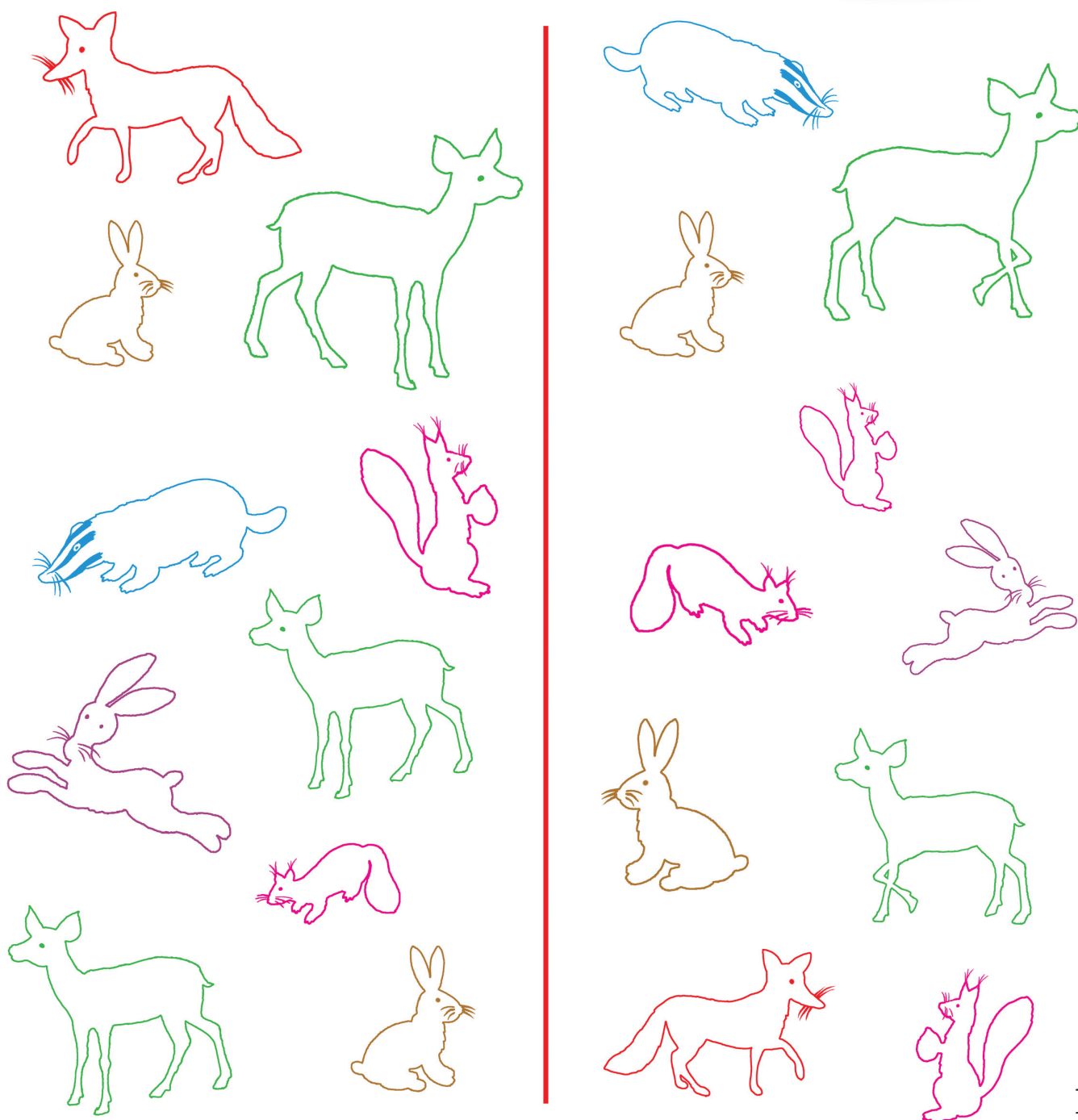
„Jejda, copak to je za cestu?“ podivil se Pavlík, sotva dojedl svačinu a uviděl před sebou strmou cestu stoupající vzhůru. „Tudy půjdeme,“ ujistil všechny přítomné tatínek. „Tak to máme celý zbytek dopoledne co dělat,“ povzdechl si Pavlík. „Když se vydáme na cestu a nikdo nebude fňukat, tak jsme v poledne nahoře na kopci.“ „A kolik to bude hodin?“ „Přeci dvanáct,“ odpověděla medvědice Sára. „Ale nedávno jsi říkala, že v noci, když je půlnoc, tak je také 12 hodin,“ vzpomněl si Pavlík. „To máš pravdu, 12 hodin je v poledne i o půlnoci.“ „A co děláme v poledne a co o půlnoci?“ zajímal se Pavlík.

Činnosti obvyklé pro poledne i půlnoc. S dítětem si povídáme, co dělá dítě každé poledne i o půlnoci. Rozšiřujeme o povídání, co se děje v danou dobu i mimo rodinu. Pokud je pro dítě obtížné srovnání poledne a půlnoci, zaměříme se nejprve pouze na činnosti obvyklé pro poledne.

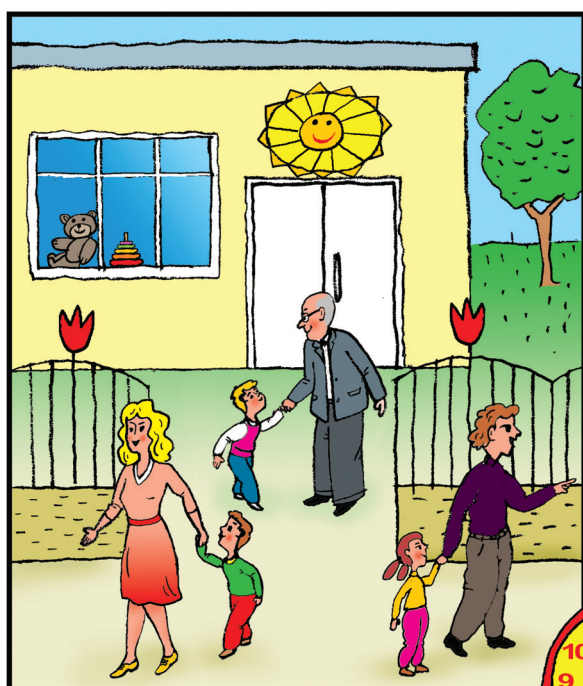
Vyjít až na kopec se vyplatilo. Nahoře čekala odměna – rozhledna a krásný výhled na okolní kopce a vrcholky stromů. „Jé, já vidím šišky na stromech,“ jásal Pavlík. „To by tu mohly být i veverky.“ „To by mohly, jenom žádné nevidíme. Ale když se budeš dobře dívat, tak na pasece vpravo se pasou srnky,“ upozornil Pavlíka tatínek. „Také bychom mohli vidět zajíce a další obyvatele lesa,“ vložil se do hovoru Matýsek. „Zrovna nevidím nikoho,“ byla zklamaná Terežka. „To nevádí, budeme si hrát, že napravo vidíme srnky, nalevo zajíce a veverky.“

Prostorová orientace, pojmy vpravo, vlevo. Dítě vedeme k vybarvení, přeškrtnutí, podtržení, zakroužkování nebo pouze ukázání všech srnek vpravo, všech zajíců a veverek vlevo. Později je vhodné ukazovat jednotlivá zvířátka a nechat dítě pojmenovávat, které zvířátko je umístěno vpravo, které vlevo.

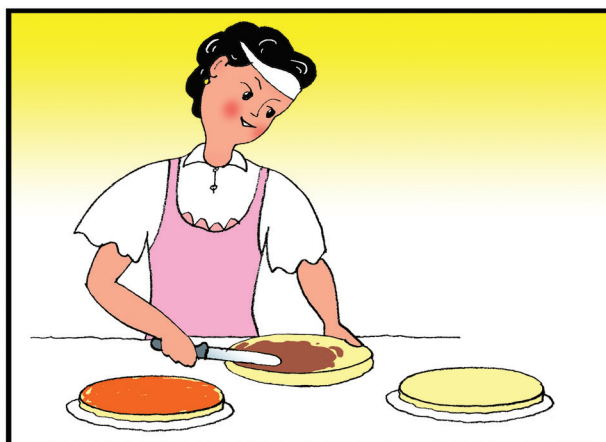
Cesta dolů z kopce se dětem líbila. Chvilí si dávaly hádanky, chvíli si hrály na honěnou, ze stráně dokonce válely sudy. Tak se ani nenadály a najednou byly na okraji lesa a před sebou viděly domy a nádraží. „Děti, víte, kam zajdeme?“ měla nápad maminka. „Půjdeme ještě jednou do kopce,“ lekl se Pavlík. „Ale ne, dnes půjdeme na odpolední svačinu do cukrárny.“ To bylo, panečku, milé překvapení. Tatínek s maminkou a medvědicí Sárrou si objednali kávu, děti si mohly vybrat dort a ještě navíc zmrzlinu. „To vám tedy povím, že toto je lepší odpolední svačina než ve školce,“ nechal se slyšet Pavlík.

Činnosti obvyklé pro odpoledne. S dítětem si povídáme, co dělá dítě každé odpoledne. Povídáme si o rozdílu činností ve všední dny a o víkendu. Rozšiřujeme o povídání, co se děje v danou dobu i mimo školku a rodinu.

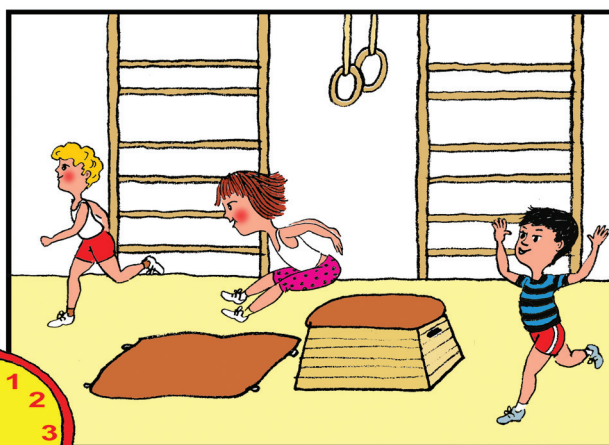
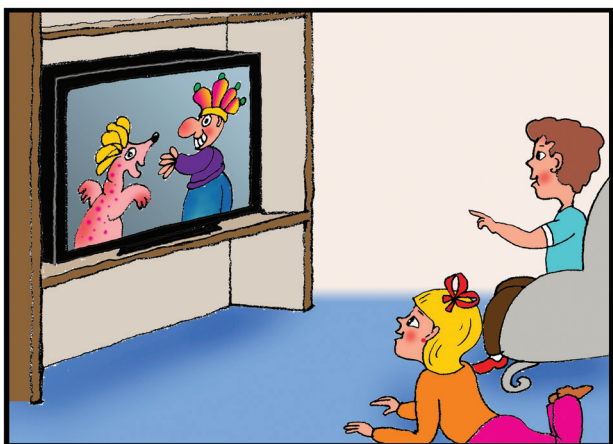
Zatímco dospělí pili kávu, děti snědly zmrzlinu a dorty, Matýskovi začalo vrtat v hlavě, jak se takový dort dělá. „Mami, umíš udělat dort?“ „To víš, že umím. Nepamatuješ si, že když jsi měl narozeniny, tak jsme ti dort s babičkou pekly?“ „A v cukrárně ho dělají jako ty? Jak se takový dort dělá? Co se musí udělat prvně a co potom?“

Časová posloupnost. S dítětem si povídáme, co je znázorněno na obrázcích. Potom dítě určuje, které činnosti musí cukrářka udělat dříve, které později.

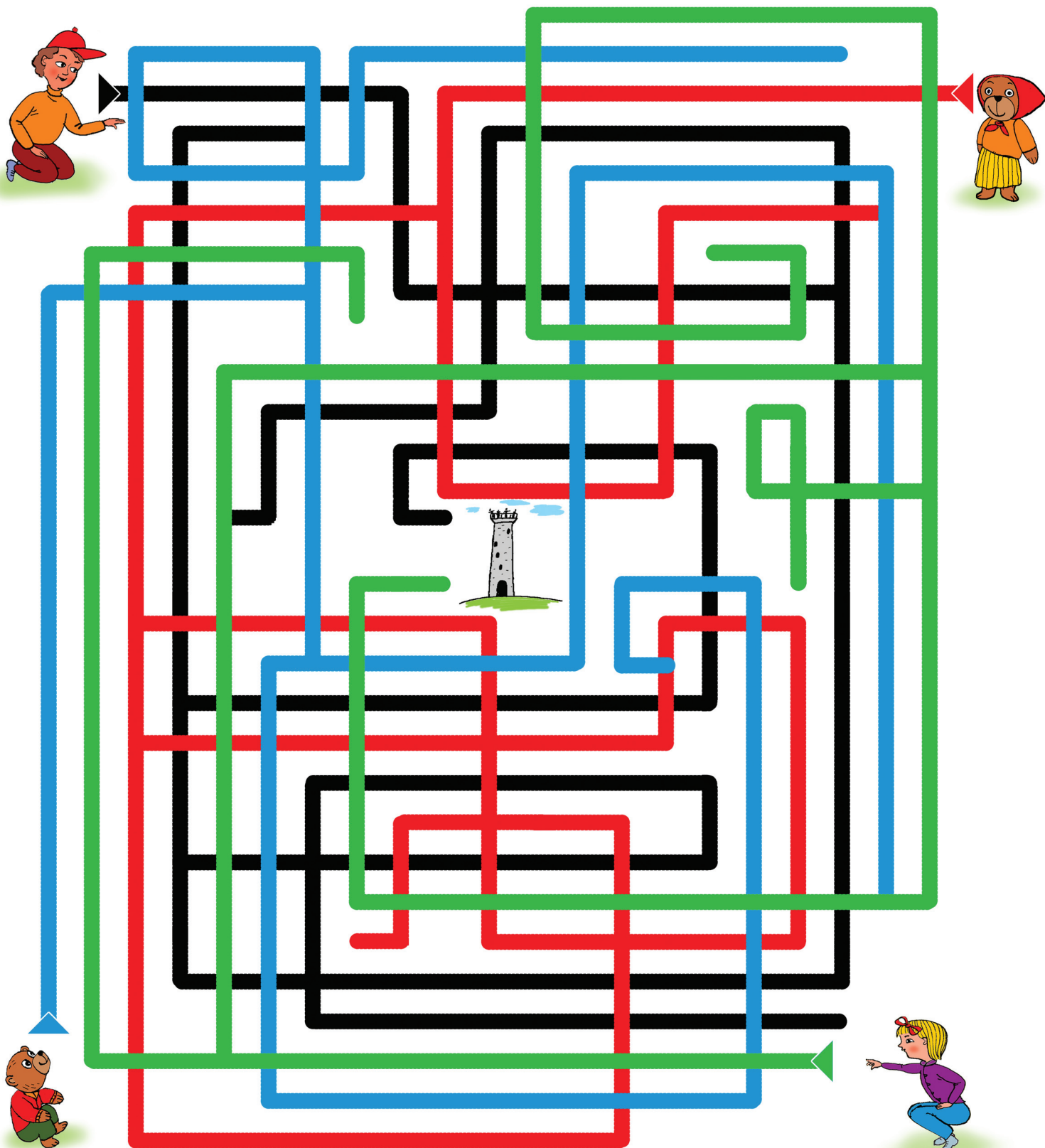
„Musíme jít na vlak, aby nám neujel. Toto je poslední podvečerní spoj. Kdyby nám vlak ujel, další nám jede až pozdě večer. To by bylo velmi nepříjemné. I tak se bude již brzy stmívat.“ „Až budeme ve vlaku, tak se setmí?“ byl zvědavý Pavlík. „Asi ano, vidíš, že zatímco jsme byli v cukrárně, začalo zapadat sluníčko. Než dojdeme na vlak, zapadne úplně, blíží se podvečer. Než dojdeme od vlaku domů, bude již tma.“

Činnosti obvyklé pro podvečer. S dítětem si povídáme o obvyklých činnostech pro tuto dobu.

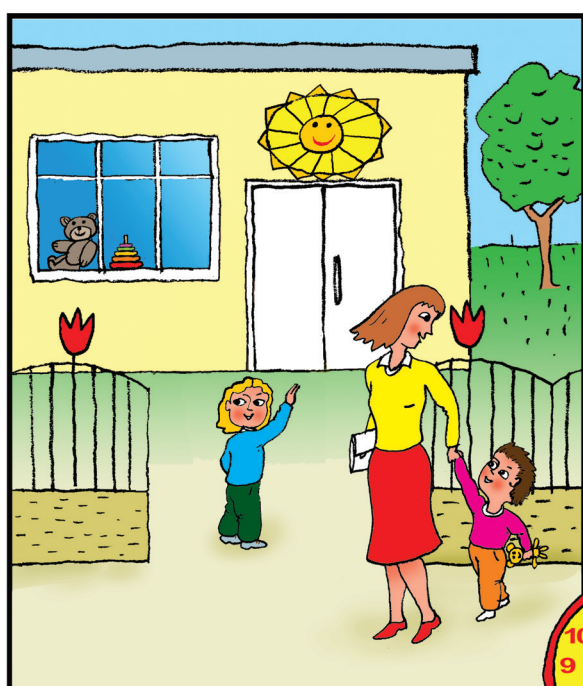
„To byl ale pěkný výlet,“ liboval si Pavlík cestou ve vlaku. „Viděli jsme spoustu zajímavých věcí, vyběhali jsme se.“ „Ale nejlepší ze všeho byla zmrzlina, že?“ odhadovala medvědice Sára. „Ta byla také dobrá,“ přemýšlel Pavlík. „Ale největší radost mám z toho, že jsme v lese nezabloudili a našli jsme cestu k rozhledně. A taky že i ta druhá cesta z kopce dolů byla správná a dovedla nás k cukrárně a pak k vlaku.“

Plošné vnímání prostoru. Dítě hledá dvě cesty vedoucí k rozhledně.

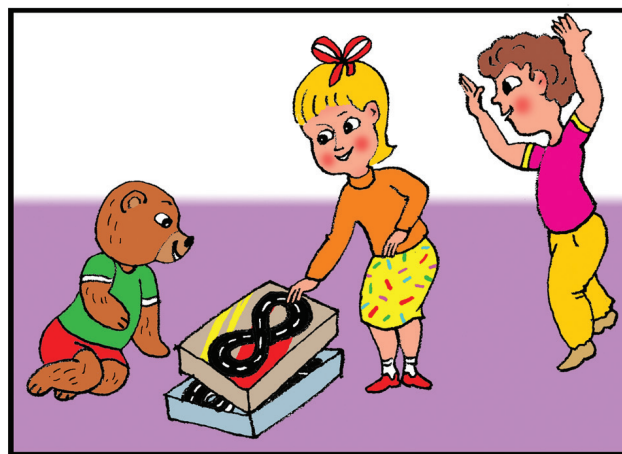
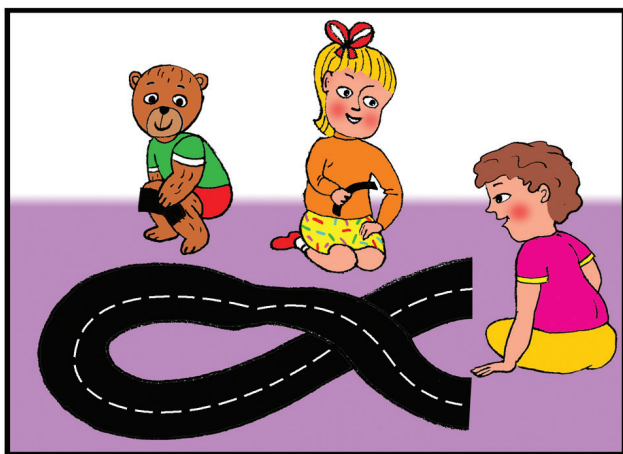
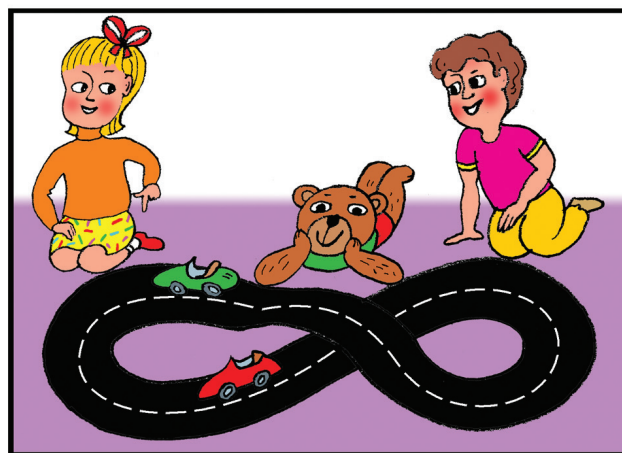
Utrmácená celodenním putováním dorazila celá rodina domů. Všichni se najedli, děti byly rychle vykoupané a byly v postýlce nachystané na poslouchání pohádky na dobrou noc. Než však začala maminka číst, vzpomněl si Pavlík: „A kolik je hodin?“ „Osm,“ odpověděla maminka, „nejvyšší čas přečíst pohádku a jít spát.“ „Ale osm hodin již dneska bylo,“ vzpomněl si Pavlík. „Ráno v osm hodin nám odjížděl vlak.“

Činnosti obvyklé pro večer, rozlišení činností obvyklých pro ráno a večer, seznámení se základní orientací při určování hodin. S dítětem si povídáme, co je znázorněno na obrázcích. Potom dítě určuje, co se zpravidla děje ráno v osm hodin a co v osm hodin večer.

Jen co dočetli pohádku, začal se Pavlík zajímat: „A zítra půjdeme do školky?“ „Ale ne, dnes je přeci sobota,“ vysvětlovala Terežka. „Když je dneska sobota, tak to bude zítra neděle. A v sobotu a v neděli se do školky ani do školy nechodí.“ „A co budeme dělat?“ byl zvědavý Pavlík. „Já bych navrhoval,“ vložil se do hovoru Matýšek, „abychom se ráno, než se vzbudí rodiče, podívali v televizi na pohádky, a až rodiče budou vzhůru a budeme moci rachotit, tak bychom si postavili velkou autodráhu.“

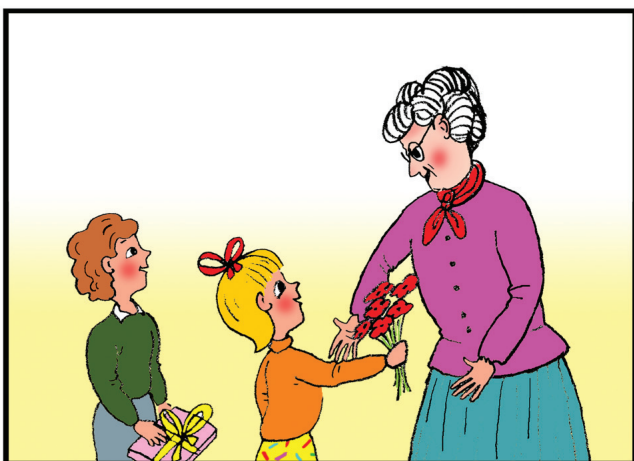
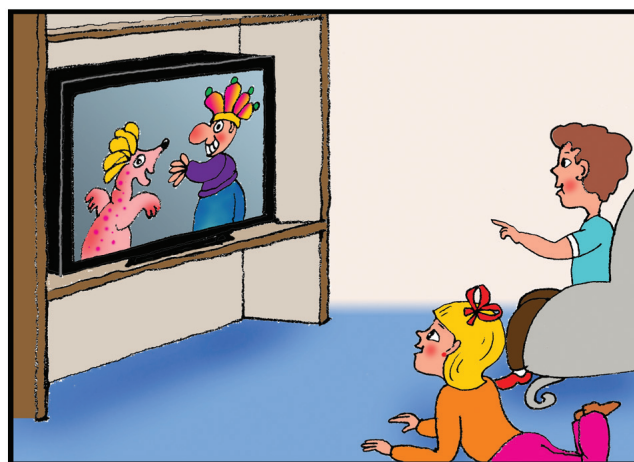
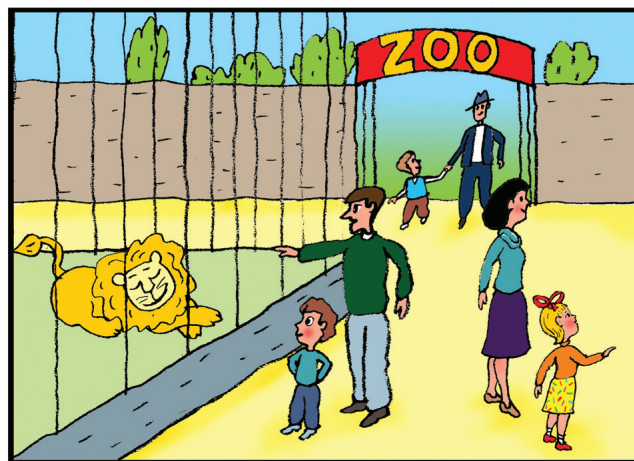
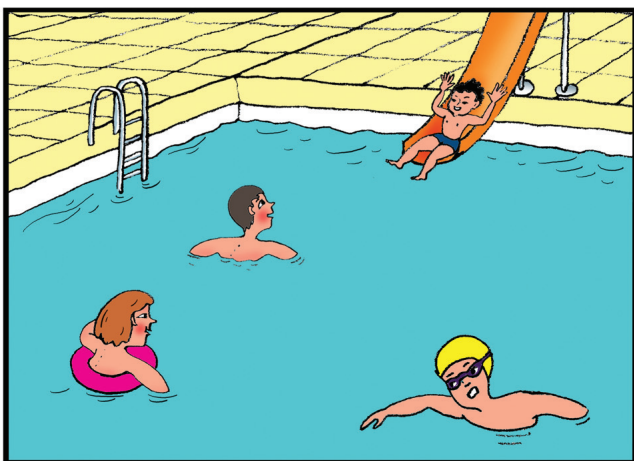
Časová posloupnost. S dítětem si povídáme, co je znázorněno na obrázcích. Potom dítě určuje, co se stalo dříve, co později.

„Autodráhu budeme stavět celý den?“ zajímal se Pavlík. „Ale ne, na tu máme čas pouze dopoledne, odpoledne pojedeme všichni k babičce na návštěvu.“ „A co všechno děláme v neděli?“ „Hm, to je různé,“ zamyslela se Terezka. Když se všichni dali do povídání, ukázalo se, že v neděli se dá prožít spousta zajímavých věcí. Povídání uzavřel Matýsek: „Nejdůležitější je, že jsme celé dva dny pořád s mamkou a tatškou.“ S tím Terezka i Pavlík souhlasili.

Orientace ve dnech v týdnu, činnosti obvyklé pro neděli, víkend. S dítětem si povídáme o obvyklých činnostech pro víkend. Přirazováním obvyklých činností pro určitý den pozvolna učíme dítě orientovat se ve dnech v týdnu.

Autodráha se povedla dobře postavit. Závodit s autíčky přišel i tatínek. Na závodní dráze se strhl nelítostný boj. Chvilí vyhrával Matýsek, chvíli tatínek nebo Pavlík. Pravda, Pavlík se často ocitl na posledním místě. Zpočátku mu to bylo hodně líto, skoro by i plakal. Ale jak jezdili další a další jízdu, dařilo se mu o trošičku lépe a najednou zjistil, že vůbec nepotřebuje být první.

Prostorová orientace, pojmy první, poslední. Dítě necháme vyhledávat (podtrhávat) trojice obrázků, kde je první či poslední v řadě vyznačené autíčko.

Vyznač modře všechny skupiny, kde je první, žlutě, kde je poslední

Vyznač modře všechny skupiny, kde je první, žlutě, kde je poslední

Vyznač modře všechny skupiny, kde je první, žlutě, kde je poslední

Vyznač modře všechny skupiny, kde je první, žlutě, kde je poslední

Vyznač modře všechny skupiny, kde je první, žlutě, kde je poslední

Vyznač modře všechny skupiny, kde je první, žlutě, kde je poslední

